

Terug naar Volterra,

Nog een keer terugschakelen gaat niet. Daar ligt het ook niet aan. Mijn gretigheid nekt mij weer eens. Te overmoedig door het goede resultaat van Trois Ballons (205km 5cols in 9uur) een maand eerder. Gelukkig ziet niemand mij ploeteren en kan ik alleen maar kwaad worden op mezelf. Ik ben ook nog eens te laat weggegaan, dus de hitte en omschakeling naar dit klimaat werken mij ook nog tegen. Van de vorige twee jaren weet ik dat deze klim (4km) voor geen meter loopt en in m'n achterhoofd weet ik dat het laatste gedeelte van de klim ook nog eens vies lang doorloopt. Ik neig af te stappen en m'n beide inmiddels opgewarmde bidons in een keer leeg te drinken. Maar afstappen is mij mijn eer te na. Zelfs tijdens Trois Ballons die hetzelfde ging (te zwaar verzet, 39x25) ben ik niet afgestapt op de moorddadige laatste klim na 200km Plance de Belle Filles. Dus ook vandaag gaat dat niet gebeuren. Boven bij de driesprong zoek ik wel even de schaduw...

Na twee dagen rijden zijn we weer op dezelfde camping als de afgelopen twee jaar aangekomen. Een ideale omgeving met een strand, een zwembad en het Toscaanse binnenland, waar het echt geweldig fietsen is. Als je op een (vereiste) detailkaart kijkt kun je met gemak mooie stille stukken om te fietsen vinden. De keren dat je iemand tegenkomt zul je zelfs verschrikt opkijken. Alleen niet op die ene klim naar Volterra... Ook het gegeven dat Betinni een dorp verder op woont, maakt het geheel alleen nog maar meer illustrer. Juist met deze woorden overtuig ik m'n overbuurman (van de camping) om met mij mee te fietsen. Het verzet op z'n fiets verraad dat er heuvel op wel mogelijkheden zijn met zo een Tripple. Echter niets is minder waar, na de eerste klim vanaf de camping laat ik hem logischerwijs maar de zeezijde (lees vlakke Toscane) zien.

Zelf besluit ik om na hem de weg naar de camping te hebben verteld mezelf eens te testen. Eindelijk kom ik bovenaan bij de driesprong en zoek de schaduw. Nog voordat ik m'n bidon kan grijpen zie ik vanuit het dorpje een Italiaanse renner in dezelfde afdaling duiken als waar ik ook naar toe moet. De warme bidon gaat snel weer op z'n plek en als een kamikaze stort ik me in diezelfde afzink. De gesoigneerde uiteraard zonder helm rijdende Italiaan op het Taiwanese Carbon is al uit het zicht. Maar even verderop als de weg iets omhoog loopt, krijg ik hem in het vizier. Mijn adrenaline doet mij even de verzuring vergeten, m'n Italiaanse Deddachici staal geeft geen krimp. Als ik het stukje omhoog geheel op het buitenblad heb genomen zit ik op 100 meter van hem. In het daaropvolgende stukje afdaling zit ik, voor de afslag van het dorpje vlakbij de camping halverwege, met een mooie uitrem actie in zijn wiel. De Italiaanse automobilisten die toch wel wat gewend zijn staan er denk ik nu nog. En de Italiaan? Die is niet gediend van mijn aanwezigheid. In plaats van dit te vertalen in een hard tempo, besluit deze Italiaans na de eerst volgende bocht water te moeten tappen bij een bron net buiten het dorpje. Als ik hier een dag later met de auto nog langs rij zie ik in het Duits geschreven "kein trinkwasser".... Ik besluit mezelf nog eens te pijnigen en rijd weer richting diezelfde klim van 4km, na een iets beter verloop laat ik me bij terugkomst leeggereden op een strandstoel zakken.

Als ik twee dagen later wat vroeger klaar sta, besluit ik in de buurt van de camping te blijven en driemaal diezelfde klim van 4km te pakken. Uiteraard gaat dit nu vele malen beter. De klim die mij meer pijn kan doen langs de andere kant van het dorpje bij de camping, laat ik wijselijk (letterlijk) nog links liggen. Later in mijn vakantie pak

ik die wel. Die klim komt op dezelfde hoogte uit als die van 4km, echter is die klim 2,5km... Als ik op weg ga voor rit drie nog diezelfde week, neem ik m'n camera mee. Het plan is om de "Ruta del Vino" te rijden. Een betrekkelijk "vlakke" rit langs werkelijk schitterende eeuwen oude wijn velden. Vanaf de camping kom ik langs de afslag "Kein trinkwasser" snel op de route. Via het vesting stadje Bolgheri (het stadje is net zo mooi als de naam) rijd ik het vlakkere gedeelte op, waarna de wijngaarden in aantal toe nemen. Aan de schitterende Cipresse oprijlanen te zien, zijn deze wijngaarden al eeuwen oud. De steile korte klimmetjes maken langzaam plaats voor langere stukken vals plat. Na 35km kom ik aan een grote splitsing. De klim die links omhoog gaat ligt er mooi bij. Weliswaar aan de zon kant, maar boven ligt een schitterend dorpje waar ik besluit te pauzeren. Na de pauze rij ik dezelfde klim nu af en volg mijn weg terug langs de kust lijn. Ruta del Vino... Als ik een goed tempo heb op een kilometers lange rechte weg glijden m'n gedachten af naar een andere "Vino". Die heeft een dag eerder gedwongen de Tour moeten verlaten, door in een onbeduidende afdaling in de Vendee van de weg te raken. Veel heb ik over hem geschreven, maar je kunt hem geen geruisloze comeback verwijten na zijn doping affaire. Iets waar de bekendste doping zondaar van Nederland een voorbeeld aan kan nemen. Thomas Dekker heeft een boek en een documentaire nodig om te laten zien hoe zielig en onbegrepen hij wel niet is na zijn Epo cocktails. Nou we hebben het gezien Thomas. Het tweede huis in Lommel en het appartement in Lucca liegen er niet om. Je kunt het zwijggeld maar beter goed investeren toch? Openlijk vraag ik me eigenlijk nog steeds af of er een normale fietsdrager op die Porsche 911 van Dekker kan? Op het moment dat ik dit stuk schrijf, heeft hij zelfs geen fietsdrager

meer nodig. Zijn fiets, een Carrera Veleno (€8000,-), beschikbaar gesteld door zijn sponsor voor een maand Math Salden is in een onbewaakt ogenblik uit de openstaande berging in Lucca gestolen. "Zijn ze nu helemaal betoeterd!" zal Thomas gedacht hebben. Ongelooflijk. Nee, zo een aandacht en comeback had Vino niet nodig. Het geplande afscheid aan het eind van het jaar op de wielerveer van Kazachstan gaat helaas niet door voor de 37jarige Kazak. Ook de vlucht naar Kazachstan voor Rini Wagtmans is inmiddels geannuleerd. Na 58km arriveer ik op de camping op wat later zou blijken de warmste dag van m'n vakantie. Enthousiast haal ik mijn vrouw over om deze route een dag later ook eens met de auto te rijden.

Na een bezoek aan Lucca besluit ik om de fiets, die bij uitstapjes standaard in de auto mee gaat, net onder Pisa uit te laden. Vanaf Pisa rijd ik over een route die mij net over de eerste bergen vanaf de zee gezien voert richting onze camping. Een rit van zo'n 70km. Met genoeg eten en drinken stap ik met mijn nieuw in Italië gekochte shirt op de fiets. Als ik na 20km op de juiste weg rijdt, heb ik een schitterend uitzicht over de zee. Doordat ik deze route twee jaar geleden ook al eens heb gereden weet ik wat me te wachten staat. Lange en korte klimmetjes wisselen elkaar in rap tempo af. Het gaat beter dan de vorige keer merk ik. Als ik na 45km na een klim in een dorpje boven kom, besluit ik op de kaart toch even de route te checken. Nog voordat ik m'n kaart heb opgevouwen wordt ik ingehaald door een gladder Italiaan die dus al een tijdje achter me gereden moet hebben. Geheel in Italiaanse stijl, dus zonder groeten, rijdt deze Italiaan mij voorbij. Ik gok dat het de goede richting is. Zo niet dan is het ook goed. Op deze manier iemand passeren kan ik alleen maar als een uitdaging interpreteren. Zoals al eerder

gebleken is ook deze Italiaan niet gediend van gezelschap. Bij gebrek aan een bron "kein Trinkwasser" slaat deze Italiaan een doodlopende straat in. Zonder erg rijd ik erachteraan, maar merk wel het bord op. In een flits bedenk ik me (naïef) dat hij hier wel eens zou kunnen wonen. Snel draai ik om en vervolg m'n eigen route en ga een lange afdaling in. Na een 7km afdaling zoek ik de lange vlakkere kant van de klim naar het dorp richting de camping op. Even rijd ik fout, maar al snel vind ik de juiste weg. Deze klim is zo'n 6,5km lang, maar niet overal steil. Al snel kom ik in het juiste ritme en na 2,5km krijg ik zelfs een renner voor me in het vizier. Als ik een kilometer verderop tot op 40 meter ben genaderd, geloof ik mijn ogen niet. Het is diezelfde Italiaan die de doodlopende straat in reed! Genadeloos maak ik de laatste 40 meter goed op hem. En haal hem geheel in Italiaanse stijl in. In een afkeurende blik op hoofdzakelijk zijn fiets schakel ik bij. Ik zie hem denken; waarom brengt zo een Hollander dat Italiaanse staal weer terug naar Italië? Zou hij ook weten dat de oorsprong van de stalen fietsbouw in Italië hier z'n wortels heeft? Masi de grootste en bekendste bouwer van stalen frames heeft zijn oorsprong hier. Onder de catacomben van de wielersbaan in Milaan had deze fietsen bouwer klanten als Merckx, Coppi en Bobbet. Nog steeds is Masi toonaangevend in kwaliteit in een wereld die wordt overstelpt met frames uit Taiwan. Aan deze geschiedenis heeft de renner die in mijn wiel zit geen boodschap. Na nog geen 500 meter in m'n wiel te hebben gezeten is de eerste versnelling een feit. Gelukkig en ook verrassend ken ik deze klim. Langzaam loopt hij uit, op een iets vlakker gedeelte schakel ik weer bij. De afstand blijft even groot zo'n 50mtr. Continu zie ik hem omkijken. Drie dorpjes passeren we tijdens deze klim. Bij het eerste dorpje heb ik bijna weer aansluiting. Door de

stoom uit zijn oren lijkt deze temperament volle Italiaan haast op te stijgen. Door een wegopbreking zijn we gedwongen door de "winkelstraat" te rijden. En die is een stuk steiler dan de opgebroken weg er omheen. Weer loopt hij uit. Als het aan het eind van de straat flink afloopt ben ik hem even kwijt. Hoopvol kijk ik nog wat doodlopende straten in, maar deze keer is hij toch echt rechtdoor gegaan. Na de korte afdaling gaat het gas er echt op. Zo makkelijk is hij niet van me af. Na een stukje vlak volgt weer een steil gedeelte met goed zicht naar voren. Door de eerste bocht heen rijd ik haast op z'n achterwiel. Als door een wesp gestoken pakt de Italiaan weer 50 meter. Op het (te) steile stuk krijg ik de laatste 50 meter niet meer dicht. Het melkzuur gehalte in m'n benen nadert m'n oogkassen, maar het lukt me niet om het gaatje te dichten. Bij het tweede dorpje slaat de Italiaan rechts af waar ik rechtdoor moet. Wederom Italiaanse angst houd ik mezelf voor. Als ik hem ooit tegenkom in de polders achter Stellendam... Met nog de pijn in m'n benen laat ik mij tussen mijn dochters in het zwembad zakken. Oppassen voor kramp.

Op de kaart die onmisbaar is in Toscane, zie ik de gehele week al een mooie route die voor Volterra afbuigt naar een slingerweg met een aantal haarspelden. Je kunt aannemen dat het een klim is waar je echt niemand tegenkomt. Voor tien uur rijd ik de camping af. De route weet ik uit m'n hoofd. Het eerste stuk door het mooie binnenland van Toscane waar je kilometers lang niemand tegenkomt. Dan het stuk over de provinciale weg, niet mooi maar wel goed om het gemiddelde omhoog te brengen. Na 30km ontwaar ik voor de eerste keer de burcht boven op de berg van Volterra. Nog voor die klim naar Volterra moet ik rechts. Ongemerkt loopt de snelheid op m'n teller op. De aantrekkingskracht om toch de klim naar Volterra te doen

wordt met de meter groter. De klim van 9,5km heeft alles in zich; Mooie haarspelden, steile stukken, herstelpunten en lengte. 9,5km is voor Toscaanse begrippen de max. Rechtsaf ligt de onbekende klim met de haarspelden, maar misschien valt het wel tegen of is het wegdek te slecht hou ik mezelf voor. Na een jaar van afwezigheid, kan ik de verleiding van de klim naar Volterra niet weerstaan. Voor mij het ultieme vakantie gevoel. Ik stort me vol overgave in de 9,5km lange klim. De eerste 2,5km kan ik hem nog op het buitenblad houden. Na 2,5km schakel ik terug en begin aan de eerste haarspeldbochten. De auto's die achter mij rijden en mij niet kunnen passeren zien op hun teller dat ik 16km/h omhoog ga. Het steilste stuk moet nog komen, maar als ik de geur van de olijfbomen nog eens diep opsnuif gaat het voor m'n gevoel nog harder. Bij de eerste huizen van deze oude vestingstad weet ik dat het stijgingspercentage verder oploopt naar 12%. Nu is het tijd om de laatste 3,5km vol te gaan. Boven in de stad zal ik mezelf op een cola trakteren, houd ik mezelf voor. De toeristen die hun auto hebben achtergelaten op de parkeerplaatsen 2km onder de top, zie ik mij verbaasd nakijken. Dit is nou mijn beleving van vakantie denk ik bij mezelf. De iPod schiet op m'n favoriete nummer en ik gebruik dat moment om alles uit de kast te halen. De laatste kilometer gaat als in een droom voorbij. Zelfs nu als ik dit stukje schrijf kan ik de die laatste km nog exact voor me halen. Als ik door de eeuwen oude stadspoort rijd neem ik gas terug en laveer tussen de toeristen heen naar het cafeetje waar ik mezelf op een cola trakteer en de bidons weer vul. Nog compleet nat van de hitte en het zweet, rijd ik door de winkelstraat naar de andere kant van de stad naar beneden. Om de stad heen kom ik weer uit op dezelfde klim. Nu vol naar beneden. Onverantwoord hard zet ik m'n iPod op 25, en mijn verzet op 53x 12. Het Duitse gezin in de

Mercedes Vito ziet mij na twee bochten hun toch inhalen. In een flits zie ik de kinderen achterin nog lachen en zwaaien. Met snelheden van boven de 60km/h laat ik Volterra achter me. In de laatste haarspeld kijk ik nog eenmaal achterom, tussen het zweet door op m'n bril ontwaar ik een ridder op de vestingmuren? Volgend jaar weer terug naar Volterra...

Jan de Waard